

Контрольний знак

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Рік видання XVI
№ 110 (2058)

13 ВЕРЕСНЯ
1975 р.
Ціна 2 коп.

МОЛОДИЙ КОЛЯР

орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

ШИРИТЬСЯ ЗМАГАННЯ КОМСОМОЛЬЦІВ І МОЛОДІ ЗА ПРАВО ПІДПИСАТИ РАПОРТ ЛЕНІНСЬКОГО КОМСОМОЛУ XXV З'ЇЗДУ КПРС. СЬОГОДНІ ДЕВІЗ КОЖНОГО РЕКОРД ГЕРОЇВ ПРАЦІ — МІЛЬЙОНАМ!

XXV з'їзду КПРС — ударну працю, високу якість роботи, відмінне навчання.

● ЗАГОТІВЛЯ КОРМІВ — УДАРНА СПРАВА МОЛОДИХ

ЗАПАС — НА ПІВТОРА РОКУ

Дбаючи про сити і теплу зимівлю худоби, члени нашого колективу вирішили, що кожен у вільний від роботи час допомагатиме кормодобувній бригаді і здасть для переробки на вітамінізоване борошно дві тонни різнограв'я. Цей почин підтримали всі юнаки і дівчата господарства. Якщо врахувати, що в колгоспі близько 150 комсомольців, то ясно, що молоді працелюби подадуть значну допомогу кормозаготівельникам, які дбають про півторарічний запас вітамінізованого борошна.

Л. БІЛОУС,

групкомсорг комсомольсько-молодіжного колективу МТФ колгоспу «Дніпро» Онуфріївського району.

Шмисляни перевищують планові завдання комсомолки Олександра Криворот і Віра Лужко-ська. В цеху № 1 Олександрійського електромеханічного заводу, де працюють дівчата слюсарини-монтажницями, обидві завоювали почесні звання ударниць комуністичної праці. В дні вахти на честь XXV з'їзду КПРС вони добиваються найвищої трудової продуктивності. От і сьогодні хороний застрій у молодих робітницях — добре йдуть справи, до кінця зміни завдання виконують на 120 процентів.
На фот.: О. КРИВОРОТ та В. ЛУЖКО-СЬКА монтують апаратуру.
Фото М. ПАЛЬЧІКА.

ПЕРШ ЗА ВСЕ — ТВОРЧІСТЬ

Ми — на фініші п'ятирічки. І кожен робочий день — наш будні, сповнені турботою про її успішне завершення. Розуміємо: щоб стати правофланговим, слід не тільки перевиконувати завдання, а й творчо ставитися до праці. Ця думка — у постанові Центрального Комітету КПРС «Про соціалістичне змагання за гідну зустріч XXV з'їзду КПРС». Вона ж ніби адресована саме нашій комсомольсько-молодіжній зміні, де у старшим майстром.

Впереддні 40-річчя сталінського року, ми відзначили одну подію. Рік тому наш колектив виконав свою п'ятирічку. Роківина стала не просто пам'ятною датою в житті зміни, вона відзначалася в час трудової вахти на честь наступного з'їзду партії. Цей збіг ще раз примусив не тільки констатувати досягнення, а й присікпіливо оглянути наш «тилі». Поміркували і вирішили — на честь XXV з'їзду КПРС план завершального року п'ятирічки виконати до 7 листопада (на початку року цей термін визначали до 20 листопада). В наших традиціях — від даного слова не відступати.

Які ж резерви плануємо використати? Великої уваги вимагає процес різання металу на нашій дільниці. І все ж за останні місяці ми добились збільшення виходу готової продукції на одного працюючого майже на 10 процентів! З'явилися перші рекорди за зміну. Групкомсорг Петро Єременко вже кілька разів нарізав за зміну на 25 процентів металевих пластин більше, ніж встановлено нормою. А нещодавно вже цей рекорд перевершив молодий комуніст Віктор Чухаров. Утвердилася чомусь така думка, коли працюєш на верстатах-автоматах і напівавтоматах, то не може йти мова про нарощування темпів у виробництві, бо швидкість виготовлення продукції запрограмована заздалегідь. Дійсно, так. Та до тієї ж програми можна підійти по-різному. Ось хоча б такий приклад. Якоюсь вже згадуваний Петро Єременко струбнув закріпити злиток перед порізкою при нижчій температурі. Якість кріплення виявилась хорошою, а в результаті зменшився час на нагрівання і охолодження заготовок металу, швидше можна брати в роботу наступну заготовку. За прикладом групкомсорга вже працюють всі хлопці. В кінці кожного робочого дня маємо 25 процентів надпланової продукції.

До кожного процесу, навіть в автоматизованому виробництві, можна підходити творчо, з думкою про застрашній день. Ось звичайне настроювання ріжучого інструмента. Здавалося, що тут придумаш нового? А виявилось, можна цей процес виконати за 15—20 хвилин, а можна швидше. Досвід, помножений на майстерність, допомагає скорочувати час, встановлений нормами. Тож намагаємось, щоб у нас кожен був кваліфікованим робітником. І сьогодні при п'ятирозрядній мережі різників кожен у зміні має четвертий розряд, а Віктору Чухарову присвоєно п'ятий.

З підвищенням майстерності кожного в колективі з'явилось нове в змаганні, характерне саме дням пе-

редз'їзвської вахти. Розповідь про це на прикладі. На дільницю приходять в основному нестандартні заготовки. Доводить їх до потрібних параметрів на спеціальному верстаті Іван Єременко. Донедавна він був незамінним у нас. І ось вперше молодий комуніст Іван Карпов освоїв роботу на цьому верстаті і одночасно обслуговує ще й свої два різальні верстати. Тепер в цеху вже троє «багатоверстатників».

Ми критично оцінюємо свої досягнення. І бачимо: ще не всі резерви збільшення виходу готової продукції поставили на службу. Поки що не вистачає допоміжного обладнання і інколи доводиться чекати, поки дійде черга на право користуватися ним. А це — незаплановані втрати робочого часу. Тому у нас серйозні претензії до поставальників заводу: потрібно швидше виконувати замовлення на нове обладнання.

Все частіше сьогодні поряд зі словом «труд» звучить слово «творчість». І це не випадково. Бо в творчому підході кожного з нас до своєї роботи — запорука успіху виконання зобов'язань. Дуже почесні і відповідальні. Адже, виконуючи їх, ми готуємо свій дарунок наступному з'їздові комуністів країни. І хочемо, щоб цей дарунок був вагомий.

В. САВЧЕНКО,
старший технолог дільниці різання металу цеху № 6 ордену «Червоного Прапора» заводу чистих металів імені 50-річчя СРСР.
м. Світловодськ

І П ДЯКУВАЛИ, поздоровляли з черговим чемпіонським титулом шкільних легкоатлетів. А вона відповіла коротко:
— Та хіба ж все це моя заслуга? Ось їм почесні...
І вчителька фізвиховання Кіровоградської середньої школи № 5 Л. М. Коляла показала на гурт старшокласників:
— Це мої фізорги, громадські інструктори, судді. В мене зараз урок. То вони самі візьмуться за справу.
І почалися «веселі старти» наймолодших спортсменів школи. Їх влаштували юнаки та дівчата, які вже перемагали на міських і обласних змаганнях, в складі збірних команд Кіровоградщини під час республіканських поєдинків.

ФІЗИЧНИЙ ГАРТ ШКОЛЯРА

Завітайте будь-коли в спортзал школи. Тут ніколи не буває тиші: якби не спартакіадні змагання, то тренуються гімнасти, якщо не показові виступи чемпіонів міста, то вечір спортивної слави. А наймасовіші поєдинки — за програмою комплексу ГПО. Кожен комсомолець склав залік з фізичної та військово-технічної підготовки. І навіть під час літніх канікул триває навчально-тренувальний процес. У складі табору «Старт», куди юнаки та дівчата влітають працювати в колгосп «Україна» Знамянського району.

А запитайте випускника Світловодської середньої школи № 4 Олександра Сов'яка, звідки починається сходження спортсмена-розрядника. І він скаже:
— З першого класу я зрозумів, що спорт — це краса і мужність. Спостерігав за своїми старшими товаришами і задрив їм, коли вони так швидко зробили стометрівку чи високо стрибали. А вчителі фізкультури наставляли: «Тільки через роки прийде тишеса спортна майстерність. За неї треба боротись».

Таких, як Сов'як, в цій школі десятки.

Вміло зорієнтувалися комсомольські та фізкультурні активісти міста Світловодська, працюючи з школярами в новозбудованому Паладі спорту заводу чистих металів. Першими тут почали тренуватись малюки в групах плавання. Після уроків приходять в зал палату жовтенята й піонери. Їм тут найбільша увага. Тож не дивно, що під час обласних змагань з багатоборства ГПО на приз «Комсомольської правди» за програмою всіх ступенів комплексу у світловодських спортсменів найвищі показники. Бо тут дбають про будівництво спортивних споруд, збірні команди школярів тренують «кращі фахівці».

Свій почерк у бобриччя. Тут комсомольські організації колгоспів взяли шефство над місцевими школами. Для учнів молоді хлопці спорудили легкоатлетичний комплекс, обладнали місця для складання нормативів ГПО. Кращі сільські спортсмени приходять в спортивні секції шкіл і стають тут наставниками. В суботні і недільні дні між шкільними і колгоспними командами футболістів, волейболістів, легкоатлетів влаштовуються товариські зустрічі, юні спортсмени вдосконалюють свою спортивну майстерність. Саме завдяки шефській допомозі сільських комсомольців похвалилась спортивно-масова робота в Рошавській, Олександрівській, Микола-Бабанській, Тарасівській і Бобринській № 4 школах.

Проте, дивну відповідь можна часом почути у колективах фізкультури підприємств і колгоспів Вільшанського, Новгородківського, Компаніївського та Долинського районів, коли запитати, чому така низька масовість і погана майстерність під час змагань за місцем проживання:

— Та це ж вчорашні школярі виступають.

Нарікання доводяться адресувати комсомольським і фізкультурним активістам, коли їде перевірка фізичної та військово-технічної готовності юнаків, яким треба йти через кілька місяців до армії. Черлідко навіть ті хлопці, які отримали значки, не підтверджують нормативних показників. То певже проти їхніх імен ставляться високі цифри, щоб тільки прозвітувати голим вапортом?

Нині в школах області триває огляд учнівських комсомольських організацій. Він має сприяти успішному виконанню комсомольцями рішень XVII з'їзду ВЛКСМ, залученню кожного члена Спілки до активної участі в житті організації, провадженню обліку комсомольських документів. Обов'язок комсомольських активістів загальноосвітніх шкіл в тому, щоб докласти максимум зусиль, аби і в справі фізичного виховання учнів були вагомим зривання. Бо від того, як загартується молода людина ще в шкільній парті, залежить її завтрашній день. Адже перед нею нелегкі випробування. І здолати їх може тільки сильна, здорова, з високим фізичним гартом людина.

ДОРОГАМИ СЛАВИ

розповіді про подвиги героїв Великої Вітчизняної війни
І МОЛОДІ ПО МІСЦЯХ РЕВОЛЮЦІЙНОЇ, БОЙОВОЇ І ТРУДОВОЇ СЛАВИ РАДЯНСЬКОГО НАРОДУ
МАРШАЛ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ І. Ж. БАТРАМЯН.

КРАЇНА готується до XXV з'їзду КПРС. Цю велику подію в житті партії і народу виробничі колективи прагнуть відзначити новими досягненнями в праці. Воїни Радянської Армії і Військово-Морського Флоту успішно оволодівають бойовою технікою і сучасною зброєю, підвищують бойову готовність частин і з'єднань. Готується до з'їзду і молодь — юнаки і дівчата, які приймають естафету від старших поколінь.

В такій обстановці високого політичного і трудового

(Закінчення на 2-й стор.)

ДОРОГАМИ СЛАВИ

піднесення почнеся 17 вересня VII з'їзд переможців Всесоюзного походу комсомольців і молоді по місцях революційної, бойової і трудової слави радянського народу. Цьому молодіжньому рухові нині минуло десять років. Високу оцінку йому дав товариш Л. І. Брежнєв у Звітній доповіді Центрального Комітету КПРС XXIV з'їзду партії.

За минулі десять років похід став ще більш масовим, цікавим і корисним. Народившись туристською експедицією, він перетворився у великий патріотичний рух, спрямований на глибоке вивчення героїчної історії партії Леніна, соціалістичної Батьківщини, виховання юнаків і дівчат на трудових і ратних подвигах радянських людей.

Сьомий етап походу відбувається у 30-річчю Перемоги радянського народу у війні проти фашистської Німеччини. Це знаменну дагу в історії нашої держави наведе широко і урочисто відзначити прогресивна громадськість усього світу. Влітку готовці і проведенні свята Перемоги брали участь мільйони юнаків і дівчат. Девіз «За себе і за того хлопця», який народився серед молодих робітників Москви, справив значний вплив і на політичний військово-патріотичній роботі і на піднесенні темпів суспільного виробництва. Багато славних справ на рахунок тих, хто діяв під девізом: «У праці як в бою», «Станемо врівень з героями», «Рішимося на Пропор Перемоги», «Дню Перемоги — перемоги трудові».

З особливим задоволенням хочеться відзначити успіхи молодих, які відступилися на заклик вестернів минулої війни почати змагання за право сфотографуватися біля Пропора Перемоги. Цей пропор став символом могутності нашої Батьківщини і її Збройних Сил, найціннішою реліквією радянського народу. Таке право заслужили сотні тисяч молодих гвардійців дев'ятої і п'ятнадцятої армійських бригад і навчальних.

Дев'ять п'ятнадцятих, останній рік якої збігався з 30-річчям Великої Перемоги, — час великих звершень. Всюди в будь-якому соціалістичному змаганні, багато з них одночасно борються за призи і премії імені вестернів і війни, героїв перших п'яти років. У Дмитрівському управлінні бурових робіт об'єднання «Татнафта» встановлено приз імені Максима Белоглазова, першого шандиєнка в бурині, у Горлівці — приз імені Микити Ізюмова. Сільські механізатори Оренбуржя змагаються за право зберігати прапора ЦК ВЛКСМ, врученого в 1941 році фронтовій бригаді Федора Сальцева. Таких прикладів безліч. Кожен з них переконливо свідчить про живий зв'язок справ минулих і сьогоденних, вестернів і молодих.

Переможці сьомого зльоту — вони беруться у Волгограді — проаналізують досягнуте в період підготовки до 30-річчя Перемоги, визначать програму дій на майбутнє. Наступні етапи походу вже видно. Молоді їх присвячать XXV з'їздові КПРС і 60-річчю Великої Жовтня. Як і раніше, в поході по шляхах слави старшого покоління молоді вчитиметься комунізмові.

(ТАРС)

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

НОГО обрала секретарем комсомольської організації другого відділка на центральній садибі радгоспу «Інгульський» вяснити не вдалося. Називали Петра Приходченка, Володимира Миколоюка, Олександра Яловенка. Найточнішу інформацію дав би секретар комсомольської організації господарства Анатолій Берест, який був на звітно-виборних зборах. Але в конторі повідомили: зранку збирався в далеку дорогу, тепер не швидко повернеться.

— Завжди так у Береста. Не перший раз його шукаємо, — згадував другий секретар райкому комсомолу Володимир Федоренко. — Ніколи в господарстві не доповість, куди їде.

Лише на МТФ, де зібрався майже всі комсомольці відділка, повідомили: обрала секретарем В. Миколоюка.

Ті збори мало кому запам'яталися. Виступили на них лише двоє — Валентина Солонська та Микола Шваченко.

Микола Шваченко: — Я похвалив Анатолія Зиму, який добре працював на косовиці р'єзних зернових, Володимира Миколоюка — кращого серед фуражирів. Про що я ще міг сказати? Комсомольських доручень нам майже не давали, збирався рідко.

Чому ж мовчали інші? Невже юнаки та дівчата байдужі до того, чим живе колектив? Бо опісля вони висловлювали свої думки, сперечалися. Іхню пасивність на зборах можна пояснити тим, що в звітній доповіді мало прозвучало критики, не відбулася предметна розмова про невирішені справи.

— Зранку 1 вересня приїхав Анатолій Берест, — згадує колишній секретар комсомольської організації другого відділка Петро Приходченко. — Сказав, що сьогодні проведемо звітно-виборні. Я, було, йому про підготовку. А він: «Графік. У райком звітувати потрібно вчасно».

Опоаістили усіх, як була хороша, а активність... Скажімо, П. Приходченко і М. Шевченко похвалили А. Зиму за ударну працю. А чи були вони послідовними в своїй оцінці заслуг товариша? Адже юнак членські внески сплачував не систематично, часом знаходив причини, щоб не

ЗВІТИ І ВИБОРИ В КОМСОМОЛІ

...І ХВАЛИЛИ ПОРУШНИКІВ

йти на збори. Порушує вимоги Статуту й Станіслав Стасенко. А його теж хвалили, бо перевиконує плани. Бажання комсомольців сказати теплі слова на адресу тих, хто добре працює, мабуть, зрозуміле кожному. Але дивує: добрі поривання проявляються всупереч принципості: ще ніколи на відділкових зборах порушникам статутних вимог не пропонували тримати відповідь перед товаришами. Про критику й самокритику тут забули.

Валентина Солонська: — Гозорити про недоліки в комсомольській роботі мені було недоречно, бо я стала на облік лише дев'ять тижнів тому. Вважаю, що до зборів не готувалася, а критику не було тому, що вміння критикувати у нас ще не вистачає.

Зауваження слухне. Вміти критикувати по-діловому, тобто пропонувати конкретні рішення, які допоможуть ліквідувати ті чи інші недоліки, у комсомольців відділка ще не виробилося. Цьому потрібно вчитися.

Критичні зауваження щодо комсомольської роботи стосуються конкретних недоліків. Виправлення їх потребує і постійної уваги, і контролю з боку комітету, чималу допомогу в цьому має надати молоді дирекція радгоспу. Однак, все це тільки бажане. Насправді ж: «Навіщо критикувати? Хіба допоможе?» — скаже в кінці нашої розмови П. Приходченко. Мовляв, на загальнонарадгоспних зборах не раз намагалися розв'язати питання яки. І нічого не вийшло. До центральної садиби сім кілометрів, на збори по-везуть, а назад — пішки. Он Валерій Луценко (на обліку вже стоїть понад рік) навіть образився: «Одного разу поїхав на загальнонарадгоспні комсомольські збори, і ті не відбулися, бо погана була яка. Додому, як завжди, пішки добирався».

Не прийшли на ті збори керівники радгоспу, як і взагалі не поцікавилися запитами молоді. А у комсомольців до голови робітничого комітету, наприклад, було чимало запитань про організацію відпочинку.

У ГРАФІКУ проведення звітно-виборних зборів значно з'явилася ще одна відмінка. В райкомі комсомолу задоволені. Але підстав для цього, як бачимо, мало, бо збори у другому відділку радгоспу «Інгульський» не принесли бажаного ефекту, пройшли пасивно. Це характерне й для звітно-виборних багатьох інших комсомольських організацій. Адже члени райкому комсомолу рідко бувають на зборах, не знають дійсного стану справ. Перед поїздкою до радгоспу В. Федоренко засвідчив, що збори у другому відділку підготував інструктор райкому Петро Птухін. Виявляється, що ні на зборах, ні під час підготовки до них, П. Птухіна не було. От і маємо...

Ю. ЛІВАШНИКОВ, спецкор «Молодого комунара», Радгосп «Інгульський» Устийнівського району.

ЗАКЛИКАЮТЬ УМІЛЬЦІ

В ОЛЕКСАНДРІЇ ВІДБУЛАСЯ МІСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ ВІНАХІДНИКІВ І РАЦІОНАЛІЗАТОРІВ, в якій взяли участь спеціалісти підприємств, голови профмісцевкомів і ВТВР, новатори.

На порядку денному стояло питання: про хід виконання постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про дальший розвиток винахідницької справи в країні, поліпшення використання в народногосподарстві винаходів і раціоналізаторських пропозицій та підвищення їх ролі в прискоренні науково-технічного прогресу» і завдання раціоналізаторів та винахідників міста Олександрії. З доповіддю виступив секретар Олександрійського міського Компартії України В. Ф. Овчаренко.

Велику увагу учасники конференції

звернули на участь комсомольців та робітничої молоді в розвитку технічної творчості. Зокрема, зупинялися на питаннях залучення молоді до республіканського тематичного конкурсу на кращі молодіжні пропозиції, спрямовані на механізацію ручних процесів, підвищення продуктивності праці та якості продукції.

Голова обласної ради ВТВР Г. І. Білан у своєму виступі критикував первинні організації товариства та комсомольські організації за низький рівень організації оглядів, конкурсів, виставок та вечорів зустрічей з передовиками виробництва.

Учасники конференції прийняли звернення до всіх робітників, інженерно-технічних працівників, раціоналізаторів і винахідників міста Олександрії із закликом спрямувати всі сили, вміння на дострокове виконання соціалістичних зобов'язань, взятих на честь XXIV з'їзду КПРС.

А. КОЛОДЯЖНИЙ, Інженер обласної ради ВТВР.

Чесць змолоду

НІЛЬКА місяців тому Сергій вперше переступив поріг прохідної. І вже астиг звикнути до гулу верстатів, завжди слухних зауважень майстра Анатолія Михайловича Гаркавенка, до жартів слюсаря Віктора Моменка. З усіма в бригаді подружився юнак. А ось перед своїм вчителем і наставником завжди ніяковіє.

Ще вчора Степан Феофанович Дробот йому подружньому усміхався. Зараз у його погляді осуд. Тільки зрідка кине декілька слів: зроби, мовляв, отак і отак. Що ж сталося, чому Степан Феофанович не задоволений своїм учнем?

Сергій Яблонський виріс у робітничій сім'ї. Батько — шахтар, мати працює на Олександрійському рудоремонтному заводі. Закінчив Сергій середню школу і теж поступив на рудоремонтний.

А ЩО ДЛЯ МАТЕРІ?

— Знаю від матері, що бажаш слюсарем стати, — звернувся до хлопця Григорій Леонтійович Терновський — начальник механічного цеху. — Направляю тебе до Степана Феофановича Дробота, одного з кращих слюсарів заводу.

— Чує про нього. Ці слова не здивували майстра.

— Степан Феофанович на підприємстві людина шенована, — розповідав начальник цеху. — Майстер «Золоті руки». Вже понад двадцять п'ять років на підприємстві. Має найвищий розряд. Раціоналізатор. Тільки за два минулих роки у виробництво впроваджено більше десяти його винаходів.

Коли мати довідалась, що оволодівати професією слюсаря синові допомагатиме С. Ф. Дробот, задоволено повчала Сергія:

— Шанований він на заводі, з тих, на кого різняться. Під час Великої Вітчизняної нагороджений дванадцятьма орденами і медалями. Ось такий у тебе вчитель.

Сергій добре пам'ятав настанови майстра, матері та батька. Своім учнем був задоволений і Степан Феофанович. Через три місяці він рекомендував атестаційній комісії прийняти у юнака екзамен і присвоїти розряд.

Дехто з членів комісії вагався: чи можливо за такий короткий час стати кваліфікованим слюсарем? Та все ж у юнака екзамен прийняли, бо знали, що рекомендує С. Ф. Дробот.

Сергій Яблонський добре склав екзамен і став слюсарем другого розряду. Працював поруч із наставником і ось... підвищив його. Днями пішов на обід, зустрівся з хлопцем і прогуляв більше 40 хвилин. Наставник запро-

понував: ану дізнайся, скільки продукції виготовляє цех за 40 хвилин. Невдовзі Сергій приніс вчителю зошит. Степан Феофанович уважно проглянув, а потім запитав:

— Що ж маємо, Сергію? Тепер уяви собі, скільки втратимо, коли кожен робітник цеху пробайдикує по півгодині...

Юнак задумався. Ось до чого може привести марнотратство робочого часу. Сором людям в очі глянути. Особливо наставникові. Адже він вчив його гордо нести робітничу честь.

Тут хлопець побачив як до наставника підійшов майстер цеху А. М. Гаркавенко, почув, що вчитель назвав його прізвище, подумав, що вже і керівники цеху знають про ті сорок хвилин.

— Сергію, підійди-но сюди, покликав наставник. Хлопець йшов, а серце билось від хвилювання. Він навіть не відразу зрозумів, що майстер розповідав про те, що вишшов з ладу фрезерувальний верстат. Завдання відремонтувати його він оце

зараз дає Степанові Феофановичу та йому, Сергію. — Можливо хтось інший вам допомагатиме? — не вірючи в таке довір'я, звернувся юнак до вчителя.

— Мені видніше, — відповів той, — бери швидко інструмент.

Через півтори години верстат працював. А після зміни, коли Сергій і Степан Феофанович їхали разом додому, наставник запитав:

— Зарплата отримав? — Вчора.

— Що матері купив? — Шерстяну хустку.

— Добре, — похвалив старший, а після паузи знову поцікавився.

— Як там з інститутом? — Готуюсь в гірничий, на вечірнє відділення.

На зупинці Сергій вишшов з автобуса і пішов широкою вулицею. На серці було легко й радісно: нехай він ще не зробив нічого значного, але обов'язково зробить. Як його наставник і вчитель — Степан Феофанович Дробот.

Є. ХАЛАБЕРДА, м. Олександрія.

КІНОАКТРИСА СТАЛА АКАДЕМІКОМ

Понад 40 років тому на екрані Радянського Союзу демонструвався фільм «Севіль». Головні ролі у ньому виконувала нікому тоді невідомої Гізет Оруджева. Фільм розповідав про життя жінки-азербайджанки, яка поєстала проти жорстоких законів предків. Скінчивши чадру, Севіль їде навчатися.

Після цього фільму Гізет Оруджева в кінозалах вважалась зіркою з обличчям покритвала. Інша актриса стала популярною і улюбленою.

І всеж Гізет Оруджева не стала кіноактрисою. Вона закінчила Інститут нафти і хімії і пішла на завод інженером-техніологом. Довго працювала в науково-дослідному інституті Академії наук Азербайджана, заступила докторську дисертацію, була обрана академіком. Зараз Гізет Мірза Ага кизи Оруджева керує лабораторією в одному з дослідницьких інститутів. Вона має понад 200 наукових праць, 22 авторських свідоцтв. За досягнення в науці академіку Гізет Оруджевич присуджено звання лауреата Державної премії Азербайджана.

На фотознімку Гізет Оруджева керує великою лабораторією, де вирішується широке коло технічних проблем.

Фото В. КАЛІНІНА, АПА.

Твоя тата скраю?..

СХВИЛЮВАВ мене матеріал «А почалося не з вулика». Особливо ж рядки: «ніби й не помічає цього ні комсомольські активісти, ні керівники виробничих дільниць. Бачать це і члени колективу, в якому працює така людина, і теж проходять з байдужістю...».

Звичайно, на відстані, лише з фактів, наведених у газеті, повною мірою судити про ситуацію, що склалася у Великих Троянах, важко. У всякому випадку, не просто. І все ж гадаю, що можна провести паралель з життям а інших колективах, «витагнути на світ» дзі точки зіткнення — «особа — колектив».

ДВІ ТОЧКИ ЗІТКНЕННЯ

Дивись, та й з'явиться «той Петро». Тому, надзвичайно важливо не прогледіти його перших кроків до духовного занепаду: далі — до морального розбиття. Бо коли не зреагувати вчасно, тоді і процес оздоровлення всього мікроклімату в колективі, і перевиховання однієї людини, яка спіткнулася або й вчинила злочин, стає набагато складнішим.

Наш цех незеликий. Всього близько п'ятдесяти чоловік. Люди, здебільшого, молоді, енергійні. Вміють, якщо коротко про це, і працювати добре, і поведитися як слід. Відпочинок, до речі, ми вважимо невіддільною від виробничих проблем справою виховання юнаків і дівчат.

Так от, трапляється, порушить хтось у нас трудову дисципліну чи громадський порядок. Скажу відверто, подібний вчинок викликає хвилю обурення в колективі. Люди в цеху, підкреслюю це із вдячністю до них, з неприхованим осудом ставляться до порушників. Винесимо питання на розгляд зборів. Обговоримо подію, слухаємо винуватого, намагаємося завжди знайти, як кажуть, корінь зла. І що хотілося б зауважити — все це доброзичливо, щоб не настроїти проти колективу самого порушника.

Стежимо, аби на зборах не пішла «гра в персони», коли з'ясування суті, причин негідного вчинку підмінюються шкідливим «ламанням списів» та взаємними образами. Хай навіть не висловленими

агосос, а прихованими, затаєними в душі. Бо від такого виховання, від самої форми впливу — користі мало.

В інших організаціях, доводилося чути не раз, з порушниками обходяться круто. Буває й так, коли, не вникаючи в суть, «рубать з плеча», — оступився товариш — мерщій звільняють з роботи. Це далеко не кращий метод виховання, тим більше — перевиховання. У нас уже стало загальноприйнятим: боротися за кожного робітника, за кожного члена колективу. Закликаємо на поміч кращі риси його характеру, на його ж очах підносимо в ньому людське, вище і протиставляємо позитивному оте несправжнє, а в молодих — часто наносне. Признатися широким, це дуже складно — розумно зачепити струни гордості, чи й самолюбства, щоб людина образилася на себе саму, щоб подивилася на себе очима товаришів, яких вона підводить.

Була в нас така історія. Робітник П. — «Золоті руки», за яку справу не візьметься — все в нього виходить якнайкраще. І, до того ж, з душою брався за діло. Але ж біда — мав велику пристрасть до чарки. Скільки ми з ним не говорили — не допомагало. Що робити в такому випадку? Знайшлися голоси, які підказували: — Досить голо-ву з ним морочити. Виганяйте — і справі кінець.

Ми ж взяли на озброєння інший метод. Почали клопотати перед судом про примусове лікування цього робітника. І результат не забарився. Вже декілька років наш П. в числі кращих людей цеху, навіть заводу. Як зрозуміє читач, з відомих причин, не хочеться називати його прізвища. Людина, покінчивши із згубною звичкою, віднайшла себе.

Заводу нашому завжди потрібні робітники. І до нас приходить багато молоді. Може доведеться повторитися, але все-таки є сенс наголосити ще раз: колектив — то велика сила. Особливо ж, коли назколо молоді люди — друзі, яким не байдужий кожен її крок, кожне слово, кожен жест.

«Хто він, цей нозеприбулий, які плани в нього, які проблеми?» — такі питання завжди стоять перед комсомольською організацією, цехкомом при першому знаомстві.

Отак побільше уваги до новачка, турботи про нього і, дивись, у відповідь прогляне в очах тепло, на обличчі засвітиться впевненість. А завтра він буде господарем на своєму робочому місці, прийде з цікавою пропозицією в комітет комсомолу.

А. МОЖЕНКО, голова цехкому заводу «Металіст», м. Кіровоград.

НА ЗУСТРІЧ З НОВИМ ДНЕМ. Фото Л. МИРГОРОДСЬКОГО.

ХРОНІКА КОМСОМОЛЬСЬКОГО ЖИТТЯ

ПОДЯКА ВОІНАМ

В селі Кальніболот Новоархангельського району відбулися урочисті збори воїнів-автомобілістів, які працювали в нашій області на перевезенні урожаю 1975 року. Перед присутніми виступив перший секретар обкому комсомолу М. Скляниченко. Він щиро подякував воїнам за їхню невтомну працю.

Перехідним Червоним прапором ОК ЛКСМУ був нагороджений підрозділ офіцера М. Г. Клімова. Випелом «Кращому водієві» нагороджені рядовий В. Спачиненко, сержант А. Шенкіра, водій В. Пойманов, рядовий С. Гуртовий.

Перед присутніми вступила секретар райкому Компартії України Р. М. Онищук, яка за відмінну роботу в Новоархангельському районі від імені бюро РК Компартії України вручила воїнам почесну грамоту.

Офіцер А. Т. Юшко висловив щирі слова подяки кіровоградцям за всебічну допомогу воїнам під час роботи на перевезенні сільськогосподарських продуктів врожаю 1975 року і запевнив, що підрозділ виконає взяті підвищені соціалістичні зобов'язання на честь XXV з'їзду КПРС.

В. МАНУХІН, зав. відділом робітничої і сільської молоді обкому ЛКСМ України.

ЯКОСЬ повертався я додому після роботи. На проспекті «Правди» дорого мені перейшов чоловік середніх років зі стопкою старих журналів. Він підійшов до бункера для сміття, відкрив кришку і опустив туди ношу.

— Це ж макулатура, а не сміття! — не витримав я. «Так, — погодився чоловік. — Але куди її дівати? У нас макулатуру раз або двічі на рік забирають школярі. Не чекати ж, поки вони заглянуть? Та й звідки їм знати, що саме у моїй квартирі для них знайдуться старі журнали? От і доводиться...».

Близько 30 тисяч речей виробляє промисловість із деревини. Щоб забезпечити одну людину протягом життя усім необхідним, потрібно зрубати близько 400 дерев. Вироби із паперу, картону, що відслужили свій строк, паперові і картонні відходи — це велика сировина для нашої промисловості. Продукція із макулатури в 1,5—2,5 рази дешевша, ніж з дерева. До того ж, одна її тонна дозволяє зберегти для народного господарства 4 кубометри деревини, придатної для вирішення найбільш важливих цілей і, в такій спосіб, скоротити виробування лісів.

Роздумуючи, не помітив, як піднявся на в'язний поверх і переступив поріг квартири.

— Тільки закінчила прибирати, — зустріла мене дружина.

— Будь даска, вивіси в смітничковий ящик ось цей мотлох, а я стаю папером.

На підлозі лежали зв'язані шпестетом, старі газети, чернетки рукописів і ескізів, шматки звичайної і гофрованої картону.

— Так це ж макулатура! — обурився я.

— Так підійди, — спокійно відповіла дружина.

Здати! Але куди! Скляний посуд приймають майже на кожному кроці. А де у нас, в Кіровограді, є пункт прийому макулатури? Ось, приміром, у великих містах той, хто здасть певну кількість макулатури, отримує талон на придбання дефіцитних книг. Не секрет, що більша частина сміття установ — знову ж таки папір і картон, придатний для перероблення. Існує навіть машинка, що подрібнює перерахований папір, але мені не доводилося її бачити в жодній установі нашого обласного центру.

Непогано у нас вирішили питання із харчовими відходами. Поряд з бункерами для сміття стоять бункери менших розмірів для харчових відходів. Тут й табличка з роз'ясненнями, що до чога. Зроблено по-господарськи. Чому б тепер не потурбуватися і про макулатуру? Для цього затрат майже ніяких не потрібно. Варто лише один із бункерів відвести під макулатуру, зробивши на ньому відповідний напис. Промисловість додатково одержить чудову сировину, і сміття доведеться вивозити менше. Не кожен понесе 2—3 кілограми паперу на приймальний пункт, яких не так вже є густо в нашому місті. Проте більшість опустять його у відведений бункер. Над цим варто подумати.

М. НОЖНОВ, позаштатний інспектор Кіровоградського обласного Товариства охорони природи.

СТАРІЙ ЖУРНАЛ І ЧОТИРИСТА ДЕРЕВ

Картини «О. С. Пушкін і Н. М. Пушкіна на придворному балу» зберігається у Всеукраїнському музеї О. С. Пушкіна в Ленінграді. Решта подорож, репродукційних на цих марках, експонується у Державній Третяковській галереї.

Почтові мініатюри випущені аркушами по 16 марок. В кожному аркуші — 4 купони, розміщені в центрі.

М. ГРИГОРЕНКО.

4 березня цього року в «Молодому комунарі» була опублікована критична замітка «Переборщили». В ній йшлося про те, що жителі села Журавлинка Голованівського району довгий час жили без світла. Набридло їм таке, і вони почали писати, просити. І добились свого.

◆ ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

...СКОРО Й РІК МИНЕ

чі. Летять, у повному розумінні цього слова, на вітер кіловати, не витримують напруги лампочки. Непокояться жителі села, з острахом поглядають на ліхтарі, які один за одним лопаються від перенавантаження на лінії.

Та чому ж з таким елегантним спокоєм споглядає це начальник Голованівської районної електромережі М. О. Пересунько?

Л. ПОЛІЩУК, наш громадський кореспондент.

МАРКИ ПРО ВСЕ, ВСЕ ПРО МАРКИ

ПОШТА — ОХОРОНІ МОРІВ

Новими цікавими серіями радянських поштових марок можуть поповнити свої альбому філателісти. Перша з них випущена на честь Всесвітньої виставки «Експо-75», яка проходить на японському острові Окінава і присвячена проблемі збереження фауни і флори світового океану. У ній роботи беруть участь понад 30 країн та 6 міжнародних організацій. СРСР, Болгарія, НДР, Куба, Угорщина та інші

соціалістичні країни представили свої експонати в павільйоні виставки. Нова серія поштових мініатюр присвячена спеціальним просторам морів, що об'єднують СРСР. На кожній марці зображено характерні тварини чи риби, характерні для того чи іншого басейну. В правому верхньому кутку марки міститься емблема виставки.

Філателіст може помітити, що марка із зображенням христини не має випадка із загальною манерою виконання цієї серії. Ця марка намалювали радянський художник Герман Кольєв та японський кітатура Косіро, а решту

створив автор багатьох поштових мініатюр Микола Литвинов. В найбільшому році минає століття від дня народження відомих радянських художників Є. Є. Лансере, К. Ф. Юона та М. П. Ульянова. Серія з шести радянських марок присвячена цим датам. Номінали поштових мініатюр — 1, 2, 6, 10, 16 та 20 копійок. На них відповідно зображені репродукції відомих картин художників: К. Ф. Юона «Парад на Красній площі в Москві 7 листопада 1941 року», «Ради індустрійної Москви», Є. Є. Лансере «Білий біля трофейних гармат» та «Пролітала шхата метром», М. П. Ульянова «О. С. Пушкін і Н. М. Пушкіна на придворно-

● КУТОЧОК КОЛЕКЦІОНЕРА

му балу» та «Лорістон у ставці Кутузова». Картини «О. С. Пушкін і Н. М. Пушкіна на придворному балу» зберігається у Всеукраїнському музеї О. С. Пушкіна в Ленінграді. Решта подорож, репродукційних на цих марках, експонується у Державній Третяковській галереї.

КОЛОЧНИМ ПЕРОМ «СЕКРЕТУ НЕМАЄ»
 — Поділяйся, Степане Федоровичу, своєю таємницею шпартування жирності молока, — запропонував голова колгоспу заводському фермею.
 — А таємниці немає.
 — В чім же тоді річ?
 — В курях.
 — Ви годуйте корів вертлюгою?
 — Ні. Віднів десяток курочок лавборантні, які бере молоко на заводі.
В. ЧОРНОГОР.
 Нова Прага
 Олександрійського району.

У «Молодому комунарі» від 19 липня прочитав замітку про те, як працівники кіровоградського заводу «Ремнобуттехніка» піддали «домашньому арешту» жителя м. Знам'янки Я. Рибачука. Він звернувся до них з проханням відремонтувати холодильник. І в марному чеканні майстра просидів вдома 15 діб. Такий же випадок стався і зі мною. Але, хоч яка сумна історія Я. Рибачука, все ж вона набагато веселіша від моєї, бо він чекав лише п'ятнадцять діб, а я — всю свою професійкову відпустку, тобто місяць.

УРОК ПОВТОРЕННЯ

«НАВЧИТЬ ІХ ЧЕМНОСТІ!»

І теж марно. Поки що температура в моєму «Кристалі-3» повністю залежить від погоди і

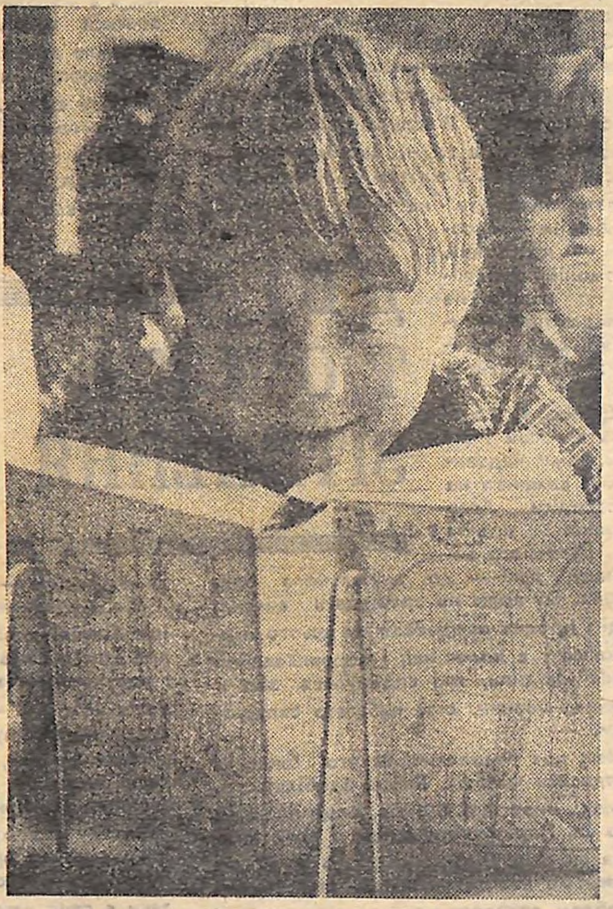
служить той агрегат лише столиком для тарілок. Цікаво, від чого ж залежить активність ремонтників? Вони і не приїдуть, і не повідомляють. Шановна редакціє, навчіть чемності керівників заводу «Ремнобуттехніка»!

В. ТЮКОВ,
 житель м. Знам'янки.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Аналогічна ситуація склалася і в жителя м. Додіньської А. Штеюка. З квітня цього року він ніяк не може відремонтувати свого холодильник, хоча звертався в «Ремнобуттехніку», і теж переконався в тому, що керівники заводу — люди, дійсно, нечесні. Нам здається, що тепло своєї турботи про людей директор заводу Т. І. Мішина тримає... в холодильнику. І працює він напроуд добре. Холодно, дуже холодно від такої турботи...

КАЗКАР-ЧАРІВНИК

Сорока новими народів СРСР читають діти казки великого датчанина Ганса Христіана Андерсена. Але без перебільшення можна сказати, що багато його казок діти чувають раніше, ніж знаються читати. З покоління в покоління — від бабусь і дідусів до онуків, від батьків до дітей — переходять книжки Андерсена. Сто років минуло від дня народження Андерсена, а його казки зберегли ту ж чарівність, вони вчать людей бути добрими і працьовитими, несправдливості. Про те, як люблять його в СРСР, говорять самі цифри: «Казки і історії» видавались 400 разів, а загальний тираж книг складає понад 42 мільйони екземплярів.
 На фото:
 В одній із дитячих бібліотек з'явилась новинка — двотомник Ганса Христіана Андерсена, Андрійко АБАСОВ (на фото) — найактивніший читач і прихильник Андерсена. Йому щироно І дісталась нова видання.
 Фото Д. ЧЕРНОГА АПН.

ПРО ТОЙ шніцель, котрий я мав нещастя з'їсти у Кіровоградській їдальні № 3, скажу коротко: поганій. Нічого спільного з м'ясною продукцією він не мав. Пізніше це підтвердив мій шлунок, котрий категорично відмовився прийняти «дарунок» кулінарів.
 Підбурюваний цілком справедливим прагненням врятувати інших від «шніцельної» загрози, я вирішив занотувати свої відчуття у книзі скарг. Та нехай мій приклад застереже вас від таких необхідних вчинків. Колектив їдальні грудьми став на захист тієї книги.
 — Навіщо вам книга скарг? — цікавилась жінка, котра назвалась завідуючою виробництвом.
 — Хочу висловити в ній свою думку про шніцель.
 — А звідки я знаю, що ви у нас обідали?
 — Дайте книгу, я в ній подякую.
 — Та ви знаєте, яке нам погане м'ясо косять?
 — Все одне дайте книгу!
 — Тоді шніцель в бухгалтерії! — а загрози промовчала вона.
 — Ну, скажіть йому, як у нас готують? — звернулася завідуюча до колективу працівників.
 — Добре! — в один голос відповіли колектив.
 Мені вже стало незручно від своєї шпарту, але новий приступ кольок в шлунок прихвистив наполягати.
 — Такий молодий, а хоче людям шпарту випускати. — втрутився у розмову один працівник бухгалтерії.
 — Та в нього, мабуть, шлунок не працює, хворий він, мабуть, — додала інша. — У мене син такий, як ви, і йому подобається тут харчуватись.
 Словом, переконали вони мене. Може, дійсно, неповноцінна я людина. Такі хороші люди працюють у третій їдальні, а я до них — по книзі скарг. Тож вирішив, поки не пізно, гокинути «поле бою». Я вже не вимагав книги, запитав лише призвище завідуючої виробництвом. Та вона не змогла перебороти притаманної їй скромності і назватись відмовилась. А працівники бухгалтерії в один голос відповіли, що цієї жінки не знають. Втім, пізніше Тамара Миколаїв-

РЕПЛИКА

СПОВІДЬ КЛІЄНТА

на все ж назвалась. Дикусар її прізвище. І завідуюча вона тимчасово.
 Довго вас пам'ятати, Тамаро Миколаївно! І не лише через шніцель. Ви мене переконали, що для того, щоб бути відмінним кулінаром, не обов'язково готувати смачні страви. Потрібно лише вміти будь-що захистити честь мундира!
І. КАБАКОВ.

рих він, мабуть, — додала інша. — У мене син такий, як ви, і йому подобається тут харчуватись.
 Словом, переконали вони мене. Може, дійсно, неповноцінна я людина. Такі хороші люди працюють у третій їдальні, а я до них — по книзі скарг. Тож вирішив, поки не пізно, гокинути «поле бою». Я вже не вимагав книги, запитав лише прізвище завідуючої виробництвом. Та вона не змогла перебороти притаманної їй скромності і назватись відмовилась. А працівники бухгалтерії в один голос відповіли, що цієї жінки не знають. Втім, пізніше Тамара Миколаїв-

ЗАРАЗ Дмитро Ошенимович спантелічено згадає події тієї суботи. Вони були настільки неймовірними, що якби не здоровенний лантух солі в сінях, об котрий раз по раз штовхався, день той здався б жахливим сном...
 — Мико, ти б збігав у ланку, купи солі пачку, — сказала працівниця дружини. — Подованої спитай.
 Дмитро Ошенимович знехотя одягнувся і, бурмочучи щось про гарантовані вихідні, побрів до крамниці.
 «Якось незручно, — подумав він, — один серед жінок, і завів з сусідкою дипломатичну розмову про погоду. А черга хоч і була невеликою, рухалась повільно, отже, вони встигли не лише пригадати, що такої сніги давно не припадають, а й скласти прогноз погоди на далеке майбутнє. Та ось сусідка, вже скунувшись, сказала:
 — А в Казахстані, чули, теть усе вичент позаливало.
 І пішла до дверей.
 — Сіль тільки на вагу. Ні, подованої немає, — відповіла продавель. І знервовано додала: — Беріть, беріть, а то й такої скоро не буде.
 Дмитро округлив очі.
 — Що ви на мене дивитесь? — кинула продавель. — Самі бачите, що з кліматом робиться. То вам давати кіло?
 — Ну, приймає ж клята жінка! — думав Дмитро, проступивши влізцею. — Вихадати таке! Це щоб сіль від спеки не вродила!
 — Чув, Михайле? — привітавшись, сказав він кумові. — Он Марина, що в лавці, каже, що солі скоро не стане. Пече дуже, мовляв! Ха-ха!
 — Ха, — сказав кум. — То що ж, Ельтоні Баскуничак пересохнуть? А як пересохнуть, то солі більше буде.
 — Та вони якраз не пересохнуть. Там лавки, кажуть, — саркастично посміхнувся Дмитро, — вони переловитись можуть.
 І тут його кольнув перший сумнів: «Мало що! А раптом?» Сумнів більше зріс, коли кум Михайло, якийсь похалцем попрощавшись, поспішив до крамниці.

«Х, треба було хоч два кіло купити!» — пошкодував він.
 — О, це дійсно господар, — вітаючи Дмитра Ошенимовича, кинула на «завоську» жінчина подруга Настя.
 — Та, кажуть, дефіцит скоро на сіль буде, — озиравшись, повідомив Дмитро. — В Казахстані все позаливало. І солі тее... Розумієте?
 Настя засміялась і зашепталася, що це вигадки, але він почув, як вона

«Поки є у крамниці, треба хоч мішок наповнити»...
 Втретє до магазину Дмитро Ошенимович вже біг. А позаду чимчикувала дружина.
 Біли крамниці виривав цілий потовп, і це не більше переконувало, що із сіллю цього року буде суцужно. Але й тепер Дмитро понастигло. Ту годину, котру втратив у черзі, з лишком компенсували п'ять кілограмів «дефіциту». Починаючи з дружини, котра стояла позаду, почали продавати вже по три кіло. Так вирішила черга.
 Дмитро повертався до магазину і втретє, і востерте, щоразу несучи звітні жадані торбинки. Він допомагав продавельці переносити зі складу мішки з сіллю, бігав за підводою, щоб підвезти нові лантухи, за що йому, як активісту, крім відпущення поза чергою. Але щоразу доводилось чекати крайнього знову. Страшенно хотілось їсти, бо зранку і ріски не було в роті, кортіло палити, бо так до нуття і цигарки не вистомктав за біганнями, гуділи від утоми ноги. Але думка, що вдома лантух із сіллю ще не заповнений, примичувала терпінню.
 «Ще двічі — трічі сходимо з дружиною, та й досить», — рішуче подумав він і простягнув торбинку.
 — Все. Солі більше немає, — сповістила продавель.
 Дмитро Ошенимович з образою подумав, що зранку цього не їв, що й газету за вихідний не почитав, що продавель либонь, пару лантухів приховала для себе під прилавком, та скатати нічого не встиг. Пому раптом стало млясо і земля попливала з-під ніг...
 Перше, що він відчув, очуваючись в лікарні, був якийсь задушливий запах.
 — Що це у вас таке важке повітря? — запитав у нянечки, котра, сердито сополючи тазиком, мила підлогу.
 — Дихай, дихай, чоловіче, а то скоро й такого не буде! — кинула вона, та й виїшла з палати.

Чутка
 ● ФЕЙЛЕТОН

з хати вже послала доньку по сіль.
 «Ні, треба три кіло взяти, не менше», — прикинув Дмитро Ошенимович, і рішуче повернувся до магазину. Від колишньої впевненості, що чого-чого, а солі в магазині вистачить, не лишилось і сліду. Випадковим перехожим він наводив нові й нові докази того, що скоро доведеться звикати до прієного.
 А вже у чималенькій черзі почув і підтвердження своїй думці.
 — Он брат писав, — сказав хтось, — що у місті вже давно сіль зникла.
 — Мені нуд звяже, — попросив Дмитро Ошенимович у здивованої несподіваним солянцем «бумом» продавель.
 — Не більше п'яти кілограм в одній руці! — захвилювалася черга. — Нехай усім вистачить, кожен хоче солоненького!
 «Що ж мені п'ять кілограмів?» — розмірковував Дмитро, посилюючи додому. Він уявив прієчний борщ, уявив зиму без квашених помідорів, несолону гірку шублину і виринув:

М. БІДЕНКО.

І ЗНОВУ „КРИБАС“

Як ми вже повідомляли, в черговому турі чемпіонату країни з футболу серед команд другої ліги класу «А» кіровоградська «Зірка» програла ужгородській «Говерлі» з рахунком 2:0. А «Крибас» виграв у хмельницького «Динамо» — 1:0. І турнірна таблиця знову змінилась. «Зірка» після 24 ігор з 29 очками перемістилась

ПОЄДИНКИ — НА ВОДІ
 МШУЛФ неді на водній станції морської школи ДТСААФ проведено обласні змагання з весно-моторного спорту. Це були особисто командні поєдинки. Високі технічні результати показали кандидат у майстри спорту Володимир Утенков, перифрозрядники Станіслав Чорний, Володимир Третяк, Віктор Косолапів та Віктор Чепієнко. На цих змаганнях С. Чорний та В. Третяк викопали нормативні кандидатів у майстри спорту.
В. МАШУК,
 старший інструктор обкому ДТСААФ.

15 ПЕРША ПРОГРАМА, 9:00
 — Новини (М), 9:10 — к. т. Гімнастика (М), 9:30 — к. т. Мультифільм (М), 9:50 — к. т. «Океаніде — неймовірно» (М), 10:45 — к. т. «Клуб кінолюбів» (М), 15:55 — Наша афіша (К), 16:00 — Для старшокласників «Моя земля — моя поклянка» (Д-к), 16:30 — «XXV з'їзд КПРС — гігант з'явився»
 «Сон портрет колективу виробничо-технічного об'єднання «Електрон» Передача І. (Львів) 17:00 — «Екран молодих» (Донецьк) 17:30 — Для дітей Муз. фільм (К) 18:00 — «День за днем» (К-д) 18:15 — «Пів і Гілі» Мультифільм (М) 18:25 — Концерт (К-д) 19:10 — к. т. Міжнародний фестиваль телепрограм «Райдуга» СРСР (М), 19:45 — Театр багатосерійний худ. фільм «Варіант «Омега» 1-а серія (М) 21:00 — «Час» (М) 21:30 — Вестір'я артистів Ташкентського академічного російського театру драми ім. Горького к. т. (М) 22:40 — к. т. Спортивна програма. По закінченні — новини (М).
ДРУГА ПРОГРАМА, 11:35
 «Шкільний екран» Фільм для учнів 10 класу (К), 12:10 — Для дітей Худ. фільм «Метрос Шкіль» (К), 14:15 — «Тел. док. фільм» (К), 14:30 — «Мамині школяр» (М), 15:00 — «Кутузов», Худ. фільм (М), 16:45 — «Інтер'югтехніка-75» (М), 17:30 — «Зміл руди» (М), 18:00 — Концерт української народної пісні (Одеса) 18:30 — «В ім'я миру» (К), 18:45 — Фільм-концерт «Дені нісін» (М), 19:00 — «Вісник» (К), 19:30 — Кинопрограма «Гладок» (К), 20:15 — «Вірний муз. фільм» (К), 20:45 — «114 добрих дітв» (К), 21:00 — «Час» (М), 21:30 — «114 лантх республіки» (Львів), 21:45 — «Мистецтво народу» (К), 22:45 — Новини (К).

Наша адреса і телефони
 Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.
«МОЛОДОП КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ г. Кіровоград.

316050, ГСП, Кіровоград-50 вул. Пуначарського, 36.
 Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.
 Друкарня Ім. Г. М. Дикитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.